

**“காற்று, மணல், நட்சத்திரங்கள்” பிரதியைக் குறித்து
செந்த்-எக்சுபெரியின் குறிப்பு***

புத்தகங்கள் எல்லாவற்றையும்விட பூமி நமக்கு நிறையவே கற்றுக்கொடுக்கிறது. ஏனென்றால், நம்மை எதிர்க்கும் திறன் அதற்கு இருக்கிறது. தடையை எதிர்கொள்ளும்போதுதான் மனிதன் தன் திறனை அறிகிறான். ஆனால், தடையை வெல்ல அவனுக்குக் கருவி ஒன்று அவசியம். ஒரு ரம்பமோ அல்லது ஒரு கலப்பையோ அவசியம். உழுதுகொண்டே செல்லும் உழவன் இயற்கையின் சில ரகசியங்களைத் தோண்டி எடுக்கிறான்; அதிலிருந்து வெளிப்படுவது பிரபஞ்ச உண்மை. அதைப் போலவே விமான நிறுவனங்களின் கருவியான விமானம் உலகின் எல்லாவிதப் பழைய பிரச்சினைகளுடனும் மனிதனைப் பிணைக்கிறது.

முதல்முதலாக அர்ஜன்டீனாவை நோக்கி நான் பறந்தபோது, கரிய இருளில் நட்சத்திரங்களைப் போலச் சமவெளியில் இங்குமங்குமாகச் சில விளக்குகள் ஒளிர்ந்துகொண்டிருந்த அந்த இரவு இன்னமும் என் மனக் கண்ணில் தெரிகிறது.

அந்த இருண்ட கடலில் அந்த விளக்குகள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு பிரக்ஞையின் அற்புதத்தை அறிவித்துக்கொண்டிருந்தன. ஒரு வீட்டில் சிலர் படித்துக்கொண்டோ, சிந்தித்துக்கொண்டோ, ரகசியங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டோ இருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் வானவெளியினூடே உற்று நோக்கி, ஆன்ட்ரெமெடா நட்சத்திர மண்டலத்தைத் தேடிப் பிடிக்கும் வானவியல் கணக்குகளில் சோர்ந்துபோய்க்கொண்டிருந்தார்கள். மற்றொன்றில், சிலர் உடலுறவில் மகிழ்ந்திருந்தார்கள். அந்த நிலப்பரப்பில் ஒன்றுக்கொன்று சற்றே தொலைவில் தங்களுக்குத் தேவையான எரிபொருளைக் கோரியவாறு இந்தச் சுடர்களெல்லாம் மிளிர்ந்துகொண்டிருந்தன. அவற்றுள் மிக எளிமையானவைகூட—கவிஞர், ஆசிரியர், தச்சர் என்ற சுடர்கள். ஆனால், உயிர்த்திருக்கும் இந்த நட்சத்திரங்களின் இடையேதான் எவ்வளவு மூடிய ஜன்னல்கள், எவ்வளவு அணைந்துவிட்ட நட்சத்திரங்கள், எவ்வளவு தூங்கிக்கொண்டிருந்த மனிதர்கள்...

அவர்களுடன் போய்ச் சேர்ந்துகொள்வது அவசியம். அந்த நிலப்பரப்பில் ஒன்றுக்கொன்று தொலைவில் எரிந்துகொண்டிருக்கும் விளக்குகளில் சிலவற்றுடனாவது நாம் தொடர்புகொள்ள வேண்டியது அவசியம்.

* மூலத்தில் இந்தப் பகுதிக்குத் தலைப்பு எதுவும் தரப்படவில்லை.

விமான நிறுவனம்

1926. லாதே கோயர் விமான நிறுவனத்தில் இளம் விமானியாகப் புதிதாக நான் வேலைக்குச் சேர்ந்திருந்த வருடம். ஏரோ போஸ்டல், அதையடுத்து ஏர் ஃபிரான்ஸ் போன்ற நிறுவனங்களுக்கு முன்பேயே தென் பிரான்ஸின் தூலூஸ்¹ நகரத்தையும், செனெகால் நாட்டுத் தலைநகரான டகாரையும் ஆகாய மார்க்கமாக இணைத்திருந்தது இந்த நிறுவனம். இங்குதான் நான் தொழிலைக் கற்றுக்கொண்டேன். விண்வழி அஞ்சல் விமானத்தின் விமானி என்ற பெருமையை அடைவதற்கு முன், என்னுடைய மற்ற தோழர்களைப் போலவே நானும் பயிற்சி பெறும் மாணவன் என்ற கட்டத்தில் இருந்தேன். விமானத்தில் சோதனை ஓட்டங்கள், தூலூஸ் நகரத்துக்கும் பெர்பினூன்² நகரத்துக்கும் இடையே விண்ணில் பயணம், உறைய வைக்கும் குளிரில் விமானக் கொட்டகையின் கீழ் இருந்தபடி வானிலைபற்றிய சோகமயமான பாடங்கள், நாங்கள் இன்னும் அறிந்திருக்காத ஸ்பெயின் நாட்டு மலைகளைப் பற்றிய பயத்திலும், தொழிலில் எங்களுடைய மூத்தவர்கள்பால் இருந்த மரியாதையிலுமாக எங்களுடைய வாழ்க்கை ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

எங்களிடமிருந்து சற்றே விலகி, மிக உயர்ந்த நிலையில் இருந்தபடி அறிவுரைகளை வழங்கி, பொதுவில் முசுடாக இருந்த இந்த மூத்தவர்களை உணவகத்தில்தான் நாங்கள் எப்போதும் சந்திப்போம். அவர்களில் ஒருவர் அலிகான்ட்டிலிருந்தோ³ காஸாப்லாங்காவிலிருந்தோ⁴ குறிப்பிட்ட நேரத்தைவிடத் தாமதமாக, சொட்டச்சொட்ட நனைந்து திரும்பிவரும் போது, எங்களில் ஒருவர் தயங்கியபடியே அவருடைய பயண அனுபவத்தைப் பற்றி விசாரிக்கும்போது அவர் அளிக்கும் சுருக்கமான பதில்களும், புயல் வீசிய நாட்களில் அவருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களும் எங்களுடைய மனக்கண் முன் ஒரு உலகைத் தோற்றுவித்தன. பொறிகளும் படுகுழிகளும்,

¹ தெற்கு பிரான்ஸில் இருக்கும் நகரம்.

² பிரான்ஸின் தென் கிழக்குக் கோடியில் இருக்கும் ஊர்.

³ ஸ்பெயின் நாட்டின் கிழக்குக் கரையோரம் இருக்கும் ஊர்.

⁴ மொரோக்காவின் மேற்குக் கரையோர நகரம்.

திடீரென்று எதிர்ப்படும் அதல பாதாளங்களும், பிரம்மாண்ட செடர் மரங்களையே வேருடன் பிடுங்கக்கூடிய சுழற்காற்றுகளும் நிறைந்த, கற்பனைக்கே எட்டாத உலகம். பள்ளத்தாக்குகளின் தொடக்கத்தில் டிராகன்கள் எங்களை எதிர்க்கும்; மின்னலின் ஒளிக்கற்றைகள் சிகரங்களுக்கு முடிசூட்டும். எங்களுடைய மரியாதையைச் சம்பாதிக்கும் கலையில் அவர்கள் சிறந்து விளங்கினார்கள். அவ்வப்போது அவர்களில் ஒருவர், என்றென்றும் மரியாதைக்குரியவராக, திரும்பி வராமலேயே இருப்பதும் உண்டு.

அப்படித்தான் ஒருமுறை மூத்த விமானி ப்யுரி திரும்பிவந்த சம்பவம் எனக்கு இப்போது நினைவுக்கு வருகிறது. பிற்காலத்தில் அவர் பிரான்ஸின் பிரென்னை⁵ மலைத்தொடர் பகுதியில் இறந்துபோனார். அம்முறை வயதான இந்த விமானி எங்கள் மத்தியில் வந்து அமர்ந்து ஒன்றும் பேசாமல் முனைப்புடன் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார். வேலைச் சமையல் சோர்வடைந்திருந்த தோள்கள். மோசமான வானிலை நிலவிய ஒருநாள் மாலைப் பொழுது. ஓடுபாதையின் ஒரு முனையிலிருந்து மறுமுனைவரை மாசுற்ற ஆகாயம். பாய்மரக் கப்பல் ஒன்றில் சரியாகப் பிணைக்கப்படாத பீரங்கிகள் அசைந்துஅசைந்து சேதப்படுத்தும் மேல்தளத்தைப் போல, மலைகளெல்லாம் ஒரே அழுக்குப் பிசுக்கால் சூழப்பட்டிருப்பதாக விமானிக்குத் தோன்றக்கூடிய வானிலை. ப்யுரியைப் பார்த்தேன். பயணம் நல்லபடியாக இருந்ததா என்று எச்சிலை மென்றுவிழுங்கியபடி அவரிடமே கேட்கத் துணிந்தேன். நெற்றியைச் சுருக்கியவாறு உணவுத் தட்டின் மேல் தலையைக் குனிந்தபடி இருந்த ப்யுரிக்குக் காதில் விழவில்லை. அந்தக் காலத்தியத் திறந்த விமானங்களில் பறக்கும்போது, வானிலை மோசமாக இருந்தால், சரியாகப் பார்ப்பதற்காக முன்புறக் கண்ணாடி ஜன்னலுக்கு வெளியே எட்டிப் பார்ப்பது வழக்கம். அப்போது தாக்கும் காற்றின் பலத்த அறை வெகு நேரம்வரை காதுகளில் விசிலடித்துக்கொண்டிருக்கும். ஒருவழியாக, ப்யுரி தலையைத் தூக்கி, நான் சொன்னதைக் காதில் வாங்கிக்கொண்டதைப் போலச் சற்றே யோசித்து, திடீரென்று கலகலவென்று சிரிக்க ஆரம்பித்தார். இந்தச் சிரிப்பு என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. ப்யுரி சிரிப்பதே அபூர்வம். அந்தச் சிரிப்பு அவருடைய களைப்பை ஒளிர்வித்தது, தன் வெற்றியைப் பற்றி வேறு எந்த விளக்கமும் அவர் அளிக்கவில்லை. குனிந்த தலையுடன் மௌனமாக அசைபோடுவதைத் தொடர்ந்தார். ஆனாலும், அந்த உணவகத்தின் மங்கிய ஒளியில், தங்களுடைய அன்றாட எளிய பணிகளின் களைப்பைப் போக்கிக்கொண்டிருந்த சாதாரண அரசு ஊழியர்களிடையே திரண்ட தோள்களுடன் இருந்த இந்த நண்பர், ஒருவித அசாதாரண மேன்மையுடன் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றினார்; அவருடைய முரட்டுத் தோலின் ஊடாக, டிராகனையே வென்ற ஒரு தேவ மகனை உணர முடிந்தது.

⁵ பிரான்ஸ் - ஸ்பெயின் எல்லையில் இருக்கும் மலைத்தொடர்.

ஒரு மாலைப் பொழுதில் இயக்குநர் அலுவலகத்துக்கு நான் அழைக்கப் படும் முறையும் வந்தது. சுருக்கமாக என்னிடம் அவர் சொன்னார்:

“நானைக்கு நீங்கள் கிளம்ப வேண்டும்.”

போகலாம் என்று எனக்கு அனுமதி கொடுப்பார் என்று எதிர்பார்த்து நின்றுகொண்டிருந்தேன். ஆனால் சிறிய மெளனத்துக்குப் பிறகு அவர் தொடர்ந்தார்:

“விதிமுறைகள் உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா?”

அந்த நாட்களில் இப்போது இருப்பதைப் போல இன்ஜின்கள் அவ்வளவு பாதுகாப்பை அளிக்கவில்லை. அடிக்கடி, எவ்வித முன்னறிவிப்பும் இன்றி, பீங்கான் தட்டுகள் உடைந்து நொறுங்குவதைப் போன்ற சத்தத்துடன், அவை எங்களைக் கைவிட்டுவிடும். எவ்வித அடைக்கலத்தையும் அளிக்காத ஸ்பெயின் நாட்டு மலையுச்சிகளாக இருந்தால், விமானத்தை அதன் போக்கிலேயே விட்டுவிடுவதுதான் நாங்கள் செய்யக் கூடியது. இங்கெல்லாம் இன்ஜின் பழுதுபட்டால் விமானமே மொத்தமாக உடைந்துவிட அதிக நேரமாகாது என்று எங்களிடையே நாங்கள் சொல்லிக்கொள்வது வழக்கம். ஆனால், விமானத்தைப் பொறுத்தவரை ஒன்று போனால் மற்றொன்று. எல்லாவற்றையும்விட முக்கியமானது என்னவென்றால், மலைகளின் மேல் கண்முடித்தனமாகப் போகக் கூடாது. மலைப் பிரதேசங்களைச் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கும் மேகக் கடல்களின் மேல் பறந்து செல்ல எங்களுக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. மீறினால் கடும் தண்டனை. இன்ஜின் பழுதுபட்டு இந்த வெண் பஞ்சு மெத்தையில் அமிழும் விமானி மலையுச்சிகளின் மீது கண் தெரியாமல் மோதிக்கொள்ளக்கூடும்.

அதனால்தான் அன்று மாலை நிதானமான ஒரு குரல் இறுதியாக ஒரு முறை விதிமுறைகளை வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது.

“ஸ்பெயின் நாட்டில் மேகக் கடல்களுக்கு மேல் திசைமானியின் உதவியுடன் விமானத்தை ஓட்டிச்செல்வது நன்றாகத்தான் இருக்கும், மிகவும் சிறப்பாகவும் தோன்றும். ஆனால்...”

இன்னும் நிதானமாகவே தொடர்ந்து சொன்னார்

“... ஆனால், நினைவில் இருக்கட்டும்: மேகக் கடல்களுக்குக் கீழே இருப்பது... முடிவற்ற காலம்.”

உடனேயே, அமைதியான, ஒருமித்த, எளிமையான இந்த உலகம், மேகங்களிலிருந்து வெளிப்படும்போது நமக்குத் தென்படும் இந்த உலகம் எனக்கு இதுவரை தெரிந்திராத தன்மை ஒன்றை இப்போது பெற்றுவிட்டது. அதனுடைய மென்மையே ஒரு பொறியாக ஆகிவிட்டிருந்தது. பிரம்மாண்டமான வெண் பொறி என்னுடைய காலடியில் இருப்பதைக் கற்

பணைசெய்து பார்த்தேன். எல்லோரும் நினைப்பதைப் போல அந்த மேகங்களுக்குக் கீழே நிலவியது மனிதர்களின் அசைவுகளோ, ஆரவாரங்களோ, நகர வாழ்க்கை இரைச்சல்களோ அல்ல; மாறாக, மேகங்களிடையே இருப்பதைவிட அகீதமான நிசப்தமும், இன்னும் அறுதியான சாந்தமுமே. என்னைப் பொறுத்தவரை நிஜமானவை நிஜமில்லாதவை, தெரிந்தவை தெரிந்து கொள்ள முடியாதவை இவற்றுக்கு இடையே வரம்பாக இந்த வெண்மையான பிசின் படலம் இருந்தது. குறிப்பிட்ட ஒரு கலாச்சாரத்தின், நாகரிகத்தின், தொழில் திறனின் ஊடாகப் பார்த்தாலேயன்றி எந்த ஒரு காட்சிக்கும் அர்த்தமிருப்பதில்லை என்பது எனக்கு ஏற்கனவே புலப்பட ஆரம்பித்திருந்தது. மேகக் கடல்களைப் பற்றி மலைவாழ் மக்களுக்கும் தெரியும். இருந்தபோதும், இந்த விசித்திரமான திரையை அங்கே அவர்கள் கண்டதில்லை.

இயக்குநர் அலுவலகத்திலிருந்து வெளியே வந்தபோது சிறுபிள்ளைத் தனமான பெருமிதத்துடன் இருந்தேன். நாளை உதயம் ஆனதும் சில பயணிகளுக்கும் ஆப்பிரிக்கத் தபால்களுக்கும் பொறுப்பாளியாக நான் இருக்கப் போகிறேன். அதே சமயம், மிகுந்த தாழ்மையுணர்வு என்னிடம் இருப்பதாகவும் உணர்ந்தேன். போதுமான அளவு தயார் நிலையில் நான் இருக்கவில்லை என்று எனக்குத் தோன்றியது. ஸ்பெயினில் பாதுகாப்பான திடல்கள் மிகக் குறைவு; விமானத்துக்குப் பயங்கரமான பழுது ஏற்பட நேர்ந்தால் எனக்குத் தஞ்சமளிக்கக்கூடிய பாதுகாப்பான திடலை எங்கே தேடுவது என்று எனக்குத் தெரியாது என்று பயந்தேன். வறட்டு வரைபடங்களை எவ்வளவு கூர்ந்து பார்த்தாலும் எனக்குத் தேவையான தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை; ஆகவே, மிரட்சி கலந்த பெருமிதம் நெஞ்சை நிறைத்திருக்க, போருக்கு முந்தைய கண்விழித்திருக்கும் இரவைக் கழிப்பதற்காக, என்னுடைய தோழர் கியோமெயின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். எங்களுக்கெல்லாம் முன்பேயே கியோமெ இந்தத் தடங்களில் சென்றிருந்திருக்கிறார். ஸ்பெயின் நாட்டுக்குத் திறவுகோல்களை அளிக்கக்கூடிய சில உத்திகள் அவருக்குத் தெரிந்திருந்தன. கியோமெயின் அறிமுகப் பாடங்கள் எனக்குத் தேவைப்பட்டன.

அவருடைய வீட்டில் நான் நுழைந்தபோது என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தார்.

“எனக்குச் சேதி தெரியும். மகிழ்ச்சிதானே?”

அலமாரிவரை சென்று ‘போர்ட்டோ’ மதுவையும் சில கண்ணாடிக் கோப்பைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, புன்னகை செய்தபடியே என்னை நோக்கி வந்தார்.